

KÜHNE KATALIN

Térdre borulnék

Messzi hómezőkön át zarándokolnék
Oda, hol fiatalon tested' fektették,
'Honnan gyalog néhány társad hazatért.

Kertünk virágait szórnám most eléd.
Te százezernyi bajtárs közt jeltelenül
Nyugszol idegen földben. Lelked csendesül,

Madárcák zengik hőstetteid. Megrendül
Itthon maradt családod. Peng a hegedű
Húrja, fájdalmas hangjai érted szólnak,

S akiket még mindig hazavárnak onnan,
A távolból. Unokáid imádkoznak:
„Ne történjen meg ez a szörnyűség soha!”

Kopjafa hirdeti hőseink emlékét,
Koszorún gyertyák, virágok illata száll.
Himnuszt énekelünk, rigó füttyög a fán.

Ha most szikrázó csillagokból lenéznél,
Térdre borulnék, Isten segedelméért
Mormolnám imámat: *„Térjetez már haza,*

*Elárvult gyermekeitekhez. A sírhant
Itthon őrizze meg hőseink emlékét!”*
Elődök nyomában járok mindig,

Hiszek a feltámadásban, remény
A szívemben, visz majd magas égbe,
Ott Veled újra együtt lehetnék.